

nebo zrušení. Nelze jim však přiznat další právo, by dohodu znova upravili podle schvalovací doložky po případě od ní upustili vůbec, a není příčiny, by svěřenský soud sečkal, jak se účastníci zachovají k schvalovací doložce St. poz. úřadu.

Soud ten, přezkoumávaje dohodu předloženou mu účastníky, musí mít nutně za to, že vzhledem k § 13 zák. č. 179/1924 byla sjednána s výhradou, že bude schválena St. poz. úřadem. Jakmile se tak stalo, musí dohodu, odpovídá-li zákonným předpisům, schváliti bez ohledu na výhrady, na něž je vázán souhlas pozemkového úřadu. Schválením tím není rozhodnuto o oprávněnosti žádné z výhrad připojených St. poz. úřadem k jeho schvalovací doložce, jak již rekursní soud správně dovodil, a nelze proto v něm shledati schválení výhrad těch, o jejich platnosti a závaznosti nemohou v tomto řízení soudy ani uvažovati, nejsouce příslušné k rozhodování o nich.

Schválení dohody svěřenským soudem neodporuje tudíž zákonu, a není důvodem podle § 16 pař. o nesp. říz. -r.

Ježto oddělovací práva věřitelova zůstávají řízením vyrovnávacím nedotčena, jest vyrovnací věřitel, jenž uplatnil své oddělovací právo až po skončeném vyrovnacím řízení, oprávněn zúčtovat to, co z výtěžku tohoto svého oddělovacího práva obdržel, na onu část své pohledávky, která vybývá nad schválenou kvotou, takže rukojmí, jenž se za vyrovnací kvotu zaručil, není závazku svého sprostěn, třeba věřitel obdržel z výtěžku toho již tolik, co obnáší kvota, za níž převzat závazek rukojemský.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. února 1927. Rv I. 1833/26.)

Vyrovnávací dlužník, který dluhoval bance B 250.000 Kč zajištěných na jeho nemovitostech, vyrovnal se se svými věřiteli na 80%, za kterouž kvotu zaručil se věřitelstvu jako rukojmí A. Když dlužník neplatil, žalovala banka dlužníka na celý obnos 250.000 Kč a rukojmího A jen na kvotu 80% tedy na částku 200.000 Kč vydobývši rozsudek příznivý vedla napřed exekuci na dlužníka na nemovitosti, na nichž měla pohledávku již před zahájením vyrovnacího řízení zjištěnu a obdržela z výtěžku jich uplacenou 200.000 Kč. Pro zbytek 50.000 Kč vedla pak exekuci proti rukojmímu Aovi. Ten podal žalobu proti bance na nepřítupnost a zrušení exekuce. V první stolici bylo žalobě vyhověno. Důvody: Žalobce A. zavázal se jako rukojmí a plátce jen za vyrovnací kvotu 80%. Třeba tedy ručil A jako rukojmí a plátce solidárně s původním dlužníkem, neručil přece za víc, než za 80% původního dluhu tedy jen za 200.000 Kč a nikoli za celý původní dluh. I když dlužník vyrovnací kvoty neplnil, takže pro neplnění obživla celá jeho původní pohledávka, ztratil sice, ale jen dlužník, výhodu z vyrovnání proň plynoucí nikoli však rukojmí, jehož závazek nemohl se rozšířiti na dalších 20%, když takový závazek nepřijal. Placení, třeba ze zástavy dlužníkem dané dělo se na celou pohledávku a nikoli snad jen na onu část její, na kterou se závazek rukojemský nevztahoval.

Soud odvolací k odvolání žalované banky rozsudek první stolice změnil a žalobu zamítl. Důvody: Žalované příslušelo v čase vyrovnání pro její pohledávku oddělovací právo a to zůstalo vyrovnáním nedotčeno, (§§ 11 a 46 vyr. ř.). Z toho nesporně plyne, že věřitel oddělovací může vzhledem ke svému oddělovacímu právu býti uspokojen úplně, aniž by v tom bylo lze spatřovati poskytnutí nějaké výhody ve smyslu § 47 vyr. ř. Oddělovací věřitel může v plném rozsahu uplatniti proti dlužníku své nároky, proto dlužno oddělovací právo, pokud nebylo

za vyrovnávacího řízení realizováno, ponechati při výpočtu vyrovnací kvoty nepovšimnuto. V daném případě nastala realizace jeho až po skončeném vyrovnání, přísluší tedy bance kvota z celé v čase vyrovnání nezapravené a přihlášené pohledávky. Poněvadž pak schodek 50.000 Kč, jenž se na rukojmím vymáhá, nedosahuje 80% kvotu, jest tu povinnost žalobcova, jej podle svého rukojemského závazku zaplatiti.

Nejvyšší soud dovolání nevyhověl. Důvody:

Již ve svém rozhodnutí č. 5310 sbírky nejv. soudu vyslovil a obšírněji odůvodnil Nejvyšší soud ve zcela obdobném případě právní zásadu, že provedl-li oddělovací věřitel realizaci svých oddělovacích práv před skončením vyrovnávacího řízení, je kvotu vypočísti ze zbytku pohledávky pro odečtení výtěžku oddělovacích práv, jinak však, zpeněžil-li totiž svá oddělovací práva po skončeném vyrovnacím řízení, je oprávněn, žádati vyrovnací kvotu z celé v čase vyrovnání nezapravené pohledávky a že nelze při tom míti zřetel na realizaci provedenou po skončení vyrovnacího řízení. Správně odvolací soud přihlíží k ustanovení §§ 11 a 46 vyr. ř., podle nichž nejsou dotčena práva na oddělené uspokojení zahájením vyrovnacího řízení (§ 11), pokud se tkne, nejsou nároky oddělených věřitelů vyrovnáním dotčeny (§ 46). Ustanovení ta mají jednak formální význam, že oddělovací práva mohou býti uplatňována bez ohledu na zahájené vyrovnací řízení, jednak vyslovují zásadu hmotného práva, že oddělovací věřitel může z věci, která je předmětem oddělovacího práva, dosíci zaplacení i celé své pohledávky a nejen kvoty vyrovnací. Když tomu tak, zavazuje se vyrovnací rukojmí všem tedy i odděleným věřitelům k zaplacení jisté, kvotou stanovené částky celého jejich pohledávání bez ohledu k jejich případným právům oddělným. Nemůže proto dodatečně, dojde-li oddělný věřitel částečného zaplacení v oddělného práva, z toho kořistiti a prohlásiti se za zavázaného toliko do částky, zbývající ještě z ujednané kvoty po srážce výtěžku za zpeněžená oddělná práva. Naopak k tomu, co věřitel taktó utřžil, nemůže hleděti, nýbrž musí na věřitelovu pohledávku až do jejího úplného zaplacení dopláceti, pokud postačuje kvota, kterou přislíbil. Právo oddělného věřitele, jenž oddělné právo v čase vyrovnání ještě nezpeněžil, na kvotu z celého pohledávání nepopírá ani dovolání. Bylo by nedůsledné, oduznati mu totéž právo proto, že zpeněžil oddělné právo až po vyrovnání. Okolnost, že tak může dojíti zaplacení své pohledávky jak z oddělného práva tak i z vyrovnací kvoty, jest výhoda, jež je následkem jeho obchodní obezřetnosti neb nahodilého šťastného okolností jemu příznivých, přichází proto jen jemu k dobru a nemůže se proto zvrátiti ve výhodu dlužníka neb rukojmí, zavázavších se k zaplacení kvoty bez ohledu na oddělná práva, tudíž také bez ohledu na výhody, které věřitel jimi získá nad přislíbenou kvotou, ovšem vždy jen do úplného zaplacení celého jeho požadavku. Zpeněžením oddělného práva zaniká vymáhaný dluh sice z části, odpovídající tomuto výtěžku, ale zaniká tím přede vším ona jeho část, jež kvotou není kryta, neboť vyrovnání bylo ujednáno bez ohledu na oddělné právo a to zůstává jím nedotčeno, není proto věřitel povinen jeho výtěžek účtovat na kvotu. Pokud tedy výtěžek ten nepřevyšuje rozdíl mezi celou pohledávkou a kvotou, nemá částečný zánik pohledávky pro dlužníka neb rukojmí významu. Ti zaplatí jen kvotu a nedošel-li věřitel z oddělného práva úplného krytí, zůstává oddělným právem nekrytá částka nad kvotu neuhrazena. Převyšuje-li však částka, docílená zpeněžením oddělného práva rozdíl mezi celou pohledávkou a kvotou, pak ovšem zaniká jeho pohledávka, i pokud je kvotou kryta do oné části, o níž výtěžek oddělného práva převyšuje tento rozdíl. Věřitel po té nemůže již žádati plnou kvotu. -r.